

A romantika kora

A XIX. századot a romantika korának is szokás nevezni. A romantika a művészetek egészére hatással volt, így ez alól az opera sem jelentett kivételt. Megváltoztatta a művész helyzetét a világban, aki korábban nem látott alkotói szabadságot kapott. Ez az újonnan nyert szabadság azonban nem könnyíti meg helyzetét, megélhetési gondokkal küzd, ezért sokszor kiszolgáltatott helyzetben találja magát. Ezek a változások eredményezik azt, hogy a művésznek egy személyben kell lennie az előadónak és az alkotónak is. A kor művészt a sokoldalúság és a kulturális életben való részvétel jellemzi.

A romantika idején számos változáson ment keresztül az opera műfaja. Egyrésztől megváltozott a terjedelme, másrésztől új hangszerekkel, hangszerelési effektusokkal gazdagodott. Korábban általában egy hangszer szólalt meg egy-egy szólamban, most egyszerre akár több különböző hangszer hangja is felcsendülhet. Főleg a fúvós és ütős hangszerek szólamszámát növelték, és az ütős hangszerek jelentősége megnőtt.

Webert a romantikus német opera atyjaként is szokták emlegetni. Nem véletlenül, hiszen művei, többek között *A bűvös vadász*, az *Euryanthe* és az *Oberon* is nagy hatást gyakoroltak a romantikus zene alakulására. Művei hangvételében, dallamvilágában érezni lehet a német hagyományok és a népzene iránti szeretetét. Weber hamar felismerte a hangszínek szuggesztív vonásait, ezért gyakorta alkalmazta hatáskeltés céljából. Bizonyos hangeffektusokhoz szimbolikus jelentéseket is társított, és ezáltal egy teljesen új operadramaturgiát teremtett meg. A romantika korában fontossá vált a régi művek feltámasztása és a hagyományok ápolása. Weber műveiben is gyakran megidézi a Rajna folyó és a német erdők szépségét, megjeleníti a vígan éneklő és táncoló falusi parasztok képét.